Întrebare și răspuns

Întrebarea 7: Nu *toți* copiii lui Dumnezeu Îl vor vedea pe Domnul? Sau numai cei care îndeplinesc condiția din Matei 5.8 și Evrei 12.12?

Răspunsul A:

Prin „a-L vedea pe Domnul", cel care pune întrebarea se referă cu siguranță la a-L vedea pe Domnul atunci când la răpire vom fi uniți cu El și vom fi alături de El în gloria Sa. Cuvântul lui Dumnezeu ne oferă învățături abundente despre acest fapt minunat care ne așteaptă — unirea și rămânerea uniți cu Domnul în gloria Sa. În Evanghelia după Ioan 14.3, Domnul ne spune că Se va întoarce și ne va lua la Sine, pentru ca acolo unde este El, să fim și noi, iar în capitolul 17.24 citim din nou că voia Lui este ca noi să fim cu El acolo unde este El (pentru ca noi să-I vedem gloria). În 1 Corinteni 15 ni se spune cum vom fi pregătiți, din punct de vedere trupesc, să fim acolo unde este El: cei adormiți vor fi înviați în neputrezire, în glorie, în putere — un trup duhovnicesc —, iar cei vii vor fi schimbați (versetele 42b-58). Filipeni 3.21 ne spune că vom avea atunci un trup asemănător cu trupul Său, pe care El îl are acum acolo unde se află, ca Om glorificat (așa cum spune și Romani 8.29: „Pentru că, pe aceia pe care i-a cunoscut dinainte, i-a și rânduit dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie Cel întâi-născut între mulți frați"). Iar 1 Tesaloniceni 4.5-17 ne arată cum va avea loc unirea cu El: prin răpire, după ce, imediat înainte, va avea loc învierea celor adormiți în Hristos (și transformarea celor vii care vor rămâne până la venirea Domnului). Acum se pune întrebarea: Cine va avea parte de aceasta? Ce condiții ne arată Cuvântul lui Dumnezeu în acest sens? Răspunsul la această întrebare este simplu: Oricine a crezut în Dumnezeu și a intrat astfel sub efectul jertfei lui Isus Hristos. Aceasta este învățătura Cuvântului lui Dumnezeu de la început până la sfârșit. Se găsește oare în vreunul dintre pasajele biblice menționate mai sus sau în altă parte din Cuvântul lui Dumnezeu măcar o aluzie care să sugereze că participarea la răpire și la unirea cu Domnul în gloria Sa ar depinde în vreun fel de *noi* — de starea noastră și de faptele noastre? Nu, ci se bazează exclusiv pe jertfa și pe Persoana glorioasă a Mântuitorului nostru Isus Hristos, fiind astfel un dar gratuit al minunatului har al lui Dumnezeu! Și de aceea el este dat *tuturor* celor care au luat prin credință acest har minunat, fără nicio excepție. *Toți* aceștia, când va sosi acel moment glorios, vor fi răpiți și vor fi la Domnul! Și acum — de aceea am făcut afirmația de mai sus —: Este oare de gândit că vreunul dintre cei care vor fi cu El acolo unde se află El nu-L vor vedea? Nu, aceasta este de neconceput! Aici, pe pământ, se întâmplă ca, din cauza orbirii, un om să nu-l vadă pe altul cu care se află, dar în gloria cerească nu va mai exista orbire sau vreo imperfecțiune — adusă, de altfel, abia prin păcat în creația ieșită desăvârșită din mâna lui Dumnezeu: *toți* cei care vor fi la El Îl vor *vedea*! Prin urmare, răspunsul nostru este: **Da,** *toți copiii lui Dumnezeu Îl vor vedea pe Domnul!*

Matei 5.8 nu vorbește despre a-L vedea pe *Domnul* în *glorie,* ci despre a-L vedea pe *Dumnezeu*. În ceea ce privește aceasta însă — luat literal — Cuvântul lui Dumnezeu ne învață că omul **nu**-L poate vedea pe Dumnezeu: „Nimeni nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu" (Ioan 1.18); „... El care singur are nemurirea, locuind într-o lumină de care nu te poți apropia, pe care nici un om nu L-a văzut, nici nu-L poate vedea ..." (1 Timotei 6.16). Și aceasta este, de altfel, de la sine înțeles: Cum ar putea Dumnezeu să fie văzut de noi — sau, de fapt, de vreo creatură? Ființa creată — oricare ar fi ea — este limitată conceptual, restrânsă (chiar și în gloria eternă, oricât de diferită ar fi atunci

starea față de cea actuală); Dumnezeu însă este nelimitat. „Dumnezeu este Duh", spune Domnul Isus în Ioan 4.24, prin aceasta dorind să arate că Dumnezeu nu Se supune concepțiilor umane despre persoană și loc. Dacă ar fi să fie văzut, aceasta s-ar putea întâmpla *doar dacă* El ar lua o formă perceptibilă pentru creaturile Sale; însă El nu are o astfel de formă; de aceea este cu totul imposibil ca El să poată fi văzut, cu excepția cazului în care ar lua o formă perceptibilă pentru creaturile Sale, ceea ce, desigur, are puterea să facă aceasta. Dar în acest caz nu este vorba de o vedere directă a lui Dumnezeu — ceea ce este imposibil —, ci de una indirectă, așa cum o găsim în repetate rânduri în Vechiul Testament (vezi Geneza 18.1,2 și versetele următoare, precum și versetele 22–33; Exodul 33.11a; Numeri 12.5,8 și alte pasaje) și așa cum ni se revelează în Noul Testament, în Persoana Domnului Isus, într-un mod minunat și desăvârșit: El, Fiul, nu era doar *revelarea* Tatălui, atunci când a fost aici pe pământ (vezi Ioan 1.18; 44.9-11), ci Dumnezeu era *prezent în El* (2 Corinteni 5.19; Coloseni 1.19), și *El* va fi, de asemenea, în gloria eternă, Acela în care Dumnezeul *nevăzut va fi văzut,* ceea ce vedem clar din faptul că El este numit „*chipul* lui Dumnezeu" (2 Corinteni 4.4), „*chipul* lui Dumnezeu Cel *nevăzut*" (Coloseni 1.15). Cuvântul ne spune deci clar că *nu-L putem vedea pe Dumnezeu Însuși,* dar în ceea ce-L privește pe Domnul, ne spune: „... *Îl vom vedea* cum este" (1 Ioan 3.2). Dumnezeu Însuși nu poate fi văzut, dar El ne-a dat *chipul Său* în Fiul Său preaiubit, Domnul și Mântuitorul nostru glorificat! Cât de minunat este aceasta! Dacă în Matei 5.8 se spune: „... ei vor vedea pe *Dumnezeu*", conform celor constatate mai sus, aceasta poate fi înțeleasă fie doar în sens abstract (nu literal, ci figurativ), fie în sensul (indirect) explicat mai sus. Această din urmă interpretare nu se pune în discuție, având în vedere contextul — aici sunt prezentate trăsăturile de caracter ale celor care așteaptă „Împărăția cerurilor", iar aceasta nu se află sus, în gloria cerească, ci își are locul pe acest pământ, așa cum arată clar Matei 13.24–50 — ci doar prima: cei cu inima curată sunt fericiți, deoarece se află astfel într-o stare interioară în care Îl simt pe Dumnezeu, ca și cum El ar fi personal, Îl experimentează cu adevărat, au părtășie cu El (așa cum se întâmplă în viața omenească, când ne aflăm în prezența unei persoane pe care o prețuim și o iubim). Nu este doar conștientizarea prezenței Sale, ci mai mult — o savurare a Persoanei Sale, așa cum El ni S-a revelat; aceasta exprimă cuvântul „a vedea"! Este, așadar, ceva ce putem și trebuie să experimentăm *aici* pe pământ, *acum,* și nu se referă la ceea ce va fi sus, în glorie, odată. —

În Evrei 12.14, cuvintele „fără de care nimeni nu-L va vedea pe Domnul" se referă la a-L vedea pe Domnul în gloria Sa, dar acest verset nu vrea în niciun caz să ne spună că, prin faptul că dacă „urmărim pacea cu toți și sfințenia", ne facem cumva demni să-L vedem pe Domnul, ci versetul ne arată ce este necesar pentru împlinirea a ceea ce s-a spus în versetul precedent: că să fim în pace cu toți și să ducem o viață de sfințenie — de „a fi sfințiți" — și ne îndeamnă să urmărim aceasta din toată inima și cu toată seriozitatea („urmăriți"!). Când se spune mai departe: „fără de care nimeni nu-L va vedea pe Domnul", se arată astfel *esența* acestei sfințenii: că ea este o trăsătură indispensabilă a tuturor celor care Îl vor vedea pe Domnul — adică face parte din ceea ce îi face pe ai Săi demni să fie acolo unde este El! Eforturile noastre nu pot contribui cu nimic la aceasta, ci este darul gratuit al dragostei și harului Său minunat, în Hristos Isus (Efeseni 1.6). În El *suntem* deja „sfințiți" și „sfinți" (vezi Ioan 17.19; Romani 1.7; 1 Corinteni 1.2; 2 Corinteni 1.1 etc.). De aceea, îndemnul de a urmări sfințenia nu poate însemna că ar trebui să încercăm să o *dobândim* prin eforturile noastre, ci poate însemna doar că ar trebui să încercăm **să punem în practică**, cu toată seriozitatea, această sfințenie, pe care o avem deja în Hristos înaintea lui Dumnezeu! Desigur, vom rămâne mereu imperfecți în privința aceasta și vom rămâne în urma scopului pe care Dumnezeu îl are pentru noi, dar inima noastră ar trebui să fie întotdeauna îndreptată cu hotărâre spre acest scop! Măsura în care facem aceasta va deveni evidentă într-o zi,

iar răsplata noastră va fi proporțională cu efortul depus. Vor exista mari diferențe în acest sens, dar, în ciuda acestor diferențe, **toți** cei mântuiți **Îl vor vedea pe Domnul,** pentru că toți *posedă* această *„sfințenie”,* deoarece *Îl* posedă pe Cel care S-a dăruit pentru ei, în care sunt o creație nouă, Cel care S-a sfințit pe Sine pentru ei. Oamenii, care *nu*-L vor vedea pe Domnul, pentru că nu posedă *„sfințenia”,* nu sunt mântuiți; aceștia *nu pot* însă nici măcar să „urmărească sfințenia”, deoarece un om poate face aceasta numai atunci când are *viață;* fără aceasta, el nu știe absolut nimic despre această sfințenie, oricât de învățat și de religios ar fi. Dar credinciosul cunoaște această sfințenie și o posedă, poate și trebuie să o „urmeze”, încercând să o pună în practică în viața sa de zi cu zi, și va ajunge odată să-L „vadă pe Domnul”!

Dacă, prin cele de mai sus, am răspuns cu „da” la prima parte a întrebării și cu „nu” la a doua, deoarece a-L vedea pe Domnul este ceva care se bazează **exclusiv** pe **harul** Său, totuși nu vrem să omitem să subliniem că ceea ce se spune în Matei 5.8 și Evrei 12.14 nu poate fi *niciodată suficient de important* pentru noi! Am menționat deja că răsplata, pe care o vom primi odată, va fi determinată de modul în care ne-am raportat practic la aceste lucruri în viața noastră, pentru că numai în măsura în care am fost și suntem cu *inima curată* și *am urmărit pacea cu toți și sfințenia,* am putut și putem face ceva demn de o răsplată. Dar chiar și acum, în viața noastră de aici, pierdem multe dacă am fost neglijenți în această privință. De aceea, să avem mare grijă să avem o *inimă curată* și *să urmărim cu toată hotărârea pacea cu toți și sfințenia!* Dacă facem aceasta, nu ne câștigăm prin aceasta ceea ce Dumnezeu ne dăruiește din harul Său liber, în dragostea Sa infinită, dar avem astfel o mare binecuvântare deja aici și o răsplată minunată odată în eternitate! Th. K.

<u>Remarci ale redactorului coordonator:</u>

Răspunsul de mai sus, cu care sunt pe deplin de acord, va părea poate ciudat unor cititori, mai ales în ceea ce privește tratarea primului pasaj. Căci se vorbește mult despre faptul că o *inimă curată* este condiția prealabilă pentru a-L vedea pe Dumnezeu în gloria Sa, și asta chiar din partea unor frați învățători, de la care nu ar trebui să ne așteptăm, de fapt, la astfel de neclarități. De aici rezultă foarte ușor concepția (fundamental greșită) despre răpirea elitelor sau a celor aleși, despre care nu numai că nu se găsește nimic în Scriptură, ci care, dimpotrivă, răstoarnă lucrurile cu totul. Aceasta arată și răspunsul de mai sus, dar opinia este atât de răspândită, încât nu o putem respinge suficient de ferm. Răpirea este totuși — concomitent și la același nivel cu mântuirea trupului nostru (Filipeni 3.20,21) — rodul harului lui Dumnezeu; dacă nu ar fi așa, mântuirea sufletului și a duhului ar depinde, desigur, de har, dar harul nu ar fi suficient pentru mântuirea trupului, iar omul ar trebui să contribuie la aceasta! Dar omul este un întreg indivizibil format din trup, suflet și duh, și în aceeași măsură în care acestea din urmă sunt mântuite prin har, la fel este și cel dintâi, chiar dacă, din punct de vedere temporal, mântuirea deplină a trupului are loc mai târziu decât cea a sufletului și a duhului, iar aceasta are, de altfel, motive întemeiate, întrucât în viața trupească trebuie parcurse perioadele de încercare care pregătesc apoi primirea răsplății (2 Corinteni 5.10; Apocalipsa 22.12).

„A-L vedea pe Dumnezeu” este, așa cum s-a arătat în răspunsul A, altceva decât a-L vedea pe Domnul în gloria Sa. Desigur, nu trebuie să se acorde prea multă importanță cuvântului german „schauen”, deoarece cuvântul grecesc respectiv înseamnă la fel de bine „a vedea” și este tradus astfel și în multe alte pasaje, unde „schauen” nu ar fi chiar atât de potrivit; a se compara, de exemplu, Matei 24.30; 26.64; Ioan 3.36; 16.16,22; 19.37; Faptele apostolilor 2.17; 18.15; 20.25 și altele. Desigur, se poate spune și „a privi”, dar cuvântul „a privi” este, așa cum spune răspunsul

A, mai degrabă o formă de a te bucura de ceea ce vezi, adică „a privi", în cazul nostru o bucurie față de Persoana Domnului (Evrei 12.14) sau a lui Dumnezeu (Matei 5.8). De fapt, majoritatea traducerilor folosesc expresia „a-L privi pe Dumnezeu" și conferă astfel pasajului un alt sens decât dacă ar spune „a-L vedea pe Dumnezeu".

Dificultatea pasajului din Matei 5.8 rezidă mai degrabă în contrastul cu pasajele care, tocmai prin cuvintele lui Dumnezeu, declară imposibilă capacitatea noastră de a-L *putea* vedea pe Dumnezeu; răspunsul de mai sus menționează astfel de pasaje; dar citiți și Exodul 33.20! (Vezi și Anuarul 1, întrebarea 28, și Anuarul 3, întrebarea 17). Pe de altă parte, există însă și pasaje minunate în Vechiul Testament care vorbesc atât de clar despre „a-L vedea pe Dumnezeu", încât suntem obligați — întrucât nu există *contradicții* reale în Scriptură! — să vedem în această „vedere" totuși ceva altceva decât o vedere în sensul literal al cuvântului. Astfel de pasaje sunt, de exemplu, Geneza 32.27-31 (versetele 28, 30: „Dumnezeu") și Exodul 24.9-11! (versetele 10, 11 „Dumnezeu"). De altfel, în acest pasaj nu este descris *Dumnezeu,* ci locul pe care El stătea — așa că a privi chiar și acest loc era, ca să zicem așa, ca și cum L-am fi privit pe Dumnezeu! Nu voi mai intra în detalii cu privire la pasaje precum cele menționate mai sus, în care Îl vedem pe Dumnezeu în Fiul Său sau în „Îngerul Legământului" și altele asemenea, la fel cum nu voi face nici în cazul celor referitoare la „vederea DOMNULUI". Este, într-adevăr, mai ușor pentru sensibilitatea noastră spirituală să ne imaginăm vederea *Domnului*, care S-a făcut Om pentru noi, decât vederea lui *Dumnezeu,* Cel de trei ori sfânt!

Dar dintr-un pasaj precum Exodul 24.9-11 reiese clar, după părerea mea, că a-L vedea pe Dumnezeu, așa cum spune răspunsul A, este ca o *savurare interioară a Persoanei Sale.* Dar dacă s-ar afirma acum că tocmai la aceasta ar trebui să ne așteptăm în gloria viitoare și că, prin urmare, Matei 5.8 s-ar referi totuși la aceasta, aș dori să adresez dragilor cititori întrebarea: Cu ce drept scot acest aspect din seria celor nouă fericiri, pentru a-l interpreta ca referindu-se la *gloria* viitoare *în prezența Domnului,* în timp ce celelalte opt promisiuni se referă la binecuvântările din „Împărăția cerurilor", care, așa cum spune răspunsul A, își are locul pe acest pământ (compară cu expunerea autorului în Anuarul 14, pag. 30 și următoarele.). Nu, promisiunea prețioasă de *a-L vedea pe Dumnezeu,* care le este acordată celor „cu inima curată", se poate referi, după părerea mea și având în vedere tot ce s-a spus, „doar" la binecuvântările care se savurează aici pe pământ. Scriitorul cărții apocrife Tobia a exprimat ceva asemănător în cuvintele bine-cunoscute „Toată viața ta, să-L ai pe Dumnezeu înaintea ochilor și în inimă etc." (4.6), a exprimat ceva asemănător ca fiind posibil și, aparent, a căutat să-l trăiască. Există o *contemplare interioară a lui Dumnezeu,* care conferă *fericire* inimii *curate,* și numai o astfel de inimă, în care răul și necurăția nu au loc, poate avea parte de o astfel de *contemplare*, care îi înviorează înlăuntrul. Există o interdependență între acestea. —

Acum trebuie să ne întrebăm cu toții dacă savurăm această fericire sau dacă nu avem *o inimă curată,* ci adăpostim răul în ea, astfel încât există o despărțire între Dumnezeu și noi **(Isaia 59.2!!).** Unele pasaje din Psalmi ne arată, de asemenea, această legătură interioară dintre inima curată și comuniunea cu Dumnezeu: Psalmul 24.3-6 (versetul 5 „Dumnezeu"); Psalmul 51.6-18 (10!); 73.1! Cât de clar vorbesc aceste cuvinte, chiar dacă sunt din Vechiul Testament! Inima reprezintă voința și motivațiile — este oare *inima noastră* neîmpărțită? Umblăm noi în curăție? Dacă răspunsul este „da", atunci avem comuniune interioară cu Dumnezeu și savurăm izvoarele Sale de desfătare și ne bucurăm de apropierea Sa; dacă răspunsul este „nu" — atunci — suntem totuși copii ai lui Dumnezeu, care odată, și cine știe cât de curând, Îl vom vedea pe Domnul, dar nu

avem cu ce să ne lăudăm în privința acelei fericiri, viața noastră este insipidă și goală, iar despre răsplata unei astfel de vieți se spune ceva în 1 Corinteni 3.15! Dumnezeu să ne ferească de aceasta!

Interpretarea celui de-al doilea pasaj mi se pare foarte importantă. Îmi amintesc cum, odată, într-o biserică mare, am interpretat pasajul în același mod și, după aceea, au venit la mine niște frați care, cu multe cuvinte care, în cele din urmă, au sunat foarte indignat, au încercat să mă convingă de falsitatea punctului meu de vedere și de corectitudinea punctului lor de vedere, conform căruia vederea noastră a Domnului ar depinde doar de modul în care noi *urmărim* sfințenia (!!). Le-am spus cât de îngrozitor este aceasta și în ce fel de „urmărire" nesăbuită s-ar ajunge atunci, și cum, în cele din urmă, sfințirea trupului sau chiar eforturile de a atinge lipsa de păcat — ambele la fel de condamnabile! — ar fi consecințele unei astfel de interpretări greșite a acestui pasaj simplu și atât de frumos, dar ei nu au vrut să asculte; sper că astăzi gândesc altfel!

„Urmăriți" poate fi redat și prin „străduiți-vă" (așa cum face Elberfelder în 2 Timotei 2.22, unde, de altfel, se vorbește și despre „inima curată"!). Această „străduință" și această „urmărire" sunt extrem de importante în lumina versetelor 13 și 15. Ca și credincioși, ne aflăm în starea de „sfințire" în Hristos Isus, dar starea noastră practică, umblarea și comportamentul nostru pot fi deficitare în acest sens, în măsura în care nu acționăm conform versetului 15 și, eventual, semănăm cu oamenii de tipul lui Esau (compară cu Anuarul 17, întrebarea 8). Totuși, sfințenia sau starea de a fi sfințiți este condiția pentru a-L vedea pe Domnul, și în măsura în care aceasta ne este o perspectivă, ne vom strădui să trăim în fața lumii sfințenia noastră, adică separarea noastră de lume. Așadar, lucrurile stau cu totul altfel decât cred acei frați: ei văd în *efortul* nostru de a atinge sfințenia sau starea de a fi sfințiți fundamentul pentru a-L vedea pe Domnul *(cât de nesigur ar fi atunci aceasta pentru noi!!),* în timp ce pasajul din Scriptură spune că *sfințirea* este condiția pentru a-L vedea pe Domnul — *și aici aceasta din urmă ne este sigură,* iar pentru *efortul* subiectiv, personal, avem abia acum posibilitatea adecvată în faptul obiectiv, care există din partea lui Dumnezeu, al sfințirii noastre. Dar de ce atunci efortul, urmărirea, trăirea practică a acestui lucru? Din context: din cauza părtășiei cu ceilalți și cu Domnul, pentru a-i ajuta pe ceilalți să umble conform poziției lor și să nu obosească. Unul care nu este sfințit de Dumnezeu și pentru Dumnezeu (unul care nu este pus deoparte) nu poate niciodată să-L vadă pe Domnul — ce stimulent pentru noi să revelăm în mod practic cine suntem prin harul Său, care *ne-a pus deoparte* pentru El! Încă o dată: cât de bine că a-L vedea pe Domnul nu depinde de *eforturile și faptele noastre,* ci de *ceea ce El a făcut!* Căci cine ar putea spune vreodată că a „făcut destul" pentru a ști acum că Îl va vedea? Și oare nu *știm* noi aceasta? Da, lăudat fie Dumnezeu, știm! (1 Tesaloniceni 4.17 etc.).

Pe scurt, deci, încă o dată: Da, toți adevărații copii ai lui Dumnezeu Îl vor vedea pe Dumnezeu — din punct de vedere spiritual —, Îl vor experimenta în interiorul lor, se vor bucura de fericirea comuniunii cu El, cu condiția să aibă „inima curată", iar condiția din Evrei 12.14 nu depinde de „urmărirea" noastră, de cunoașterea și alergarea noastră, adică de faptele noastre, ci de sfințenia și starea de sfințire în Hristos Isus, care ne-a fost dăruită în El; dar urmărirea și efortul nostru de a atinge această sfințire sunt consecința spirituală a faptului că o deținem, pentru a ne ajuta astfel pe noi înșine și pe ceilalți să avem o perspectivă plină de bucurie asupra întâlnirii iminente cu Domnul — și toate acestea spre *gloria Sa!* Amin. F. K.

Titlul original: *Frage 7: Werden nicht alle Kinder Gottes den Herrn schauen …?*
Sursa: Handreichungen – Biblische Fragen und Antworten, pag. 138-144, Vol. 18, Anul 1933.